

# CORPORA ANIMAE

Jako zrcadlo, přiložené k ústům, orosené dechem, tak duše těla vykresluje obrazy na plátne myslí. Ta, zocelena propojením s rukou, vytvoří fakt. Artefakt. Není až tak směrodatné, jakou se ubírá tvůrce osobní cestou. Cesty se liší, případ od případu, člověk od člověka. Důležitá je vůle k realizaci snů prostřednictvím obrazu. Tak poznenáhlu duše získává svá fyzická těla, své odrazy v realitě vizuálního bytí. Bytí tak jedinečného, že se mnohé v poměru k němu, jeví malicherné a nicotné. Nelze však přeceňovat. Bytí v reálné harmonii duše a těla, ať už v aristotelovském nebo platónském pojetí, či v pojetí systémů moderních západních či tradičních východních filosofii, je úkolem sebezpytu každého autora, který se alespoň trochu považuje za umělce. Umělce snažícího se přinést sobě, svým blízkým, divákům, či univerzu, svědectví výpovědi o existenci individua, tak subjektivního, jak jen může být tah štětce v malbě. Motiv k tahu štětcem může být různý. Je to vyjádření emoce, či tah jako v šachu. Dvě invarianty, na jejichž spojnici se nachází široké pole variant. Každý autor je pak vystaven vlastní volbě. Tah štětcem jako prostředek, versus tah štětcem jako cíl. U obou autorů, Adama a Karla, které si dovoluji výstavou „Corpora Animae“ představit, je tato volba zřetelná a jasná. Jsou si formálními protipóly.

Adam Kachlík, (\*1992), je mladým autorem, který sbírá zkušenosti v tradiční malbě, inspirované severoevropskou tvorbou. Při pobytu v dánském Horsens, jej oslovili svým dílem Michael Kvium a Odd Nerdrum. Adamovy práce vědomě těží z kvalit klasických technik a postupů, inspirovaných takovými mistry, jakými byli Rembrandt, Tizian nebo Caravaggio. Jeho umělecké přístupy jsou kultivovány studiem klasické malby ve vídeňských kursech. Tah štětce je u něj prostředkem k vyjádření mýtických výjevů, provedených s trpělivou řemeslnou dokonalostí, dovolující rehabilitovat tíhnutí k tradiční malbě, nikoli jako ke konzervativismu. Jde o znovuzrozenou disciplínu empatie a sebekázně, ve světě umění, ve kterém je v současnosti dovoleno všechno.

Karel Gregor, (\*1966), je zralý autor, známý Brňanům jako zajímavý autodidaktický solitér, ale i jako člen specifického, výtvarného, uskupení KOLABORAC3. Pro Karla je důležitý tah štětce, jako prostředku vyjádřené exprese, pro kterou je figurální forma vítaným jednotícím prvkem. Ten dovoluje autorovi efektně prezentovat celou škálu malířských přístupů a efektů. K těm dospěl svým dlouholetým samostudiem média malby. Náměty bere často z prostředí divadla, jež jej profesionálně obklopuje, ale i z literatury nebo z profesních předloh, předmětů a věcí typických pro činnost údržbáře, jako humorné nadsázky a porovnání umění a praktického života, se kterým má bohaté zkušenosti.

Výstava, „Corpora Animae“, je pokusem o zrcadlení dvou, zcela odlišných, přístupů k tvorbě převážně ve figurální malbě. Je prezentována formou frontální juxtapozice na dvou rovnoběžných stěnách. Usiluje o rozmluvu mezi klasickým a moderním, avšak v opačném gardu. Mladší autor, Adam, hájí paradoxně pozici historické „tradice v novém“, starší, Karel, zastává spíše pozice modernistické „tradice nového“. Oběma autorům jsem se rozhodl ponechat celistvé pole vizuální působnosti instalací děl odděleně, na samostatných stěnách, proto že přímá komparace děl by oslabila celek a znesnadnila divákovi vnímat náš záměr:

„Výstava a její exponáty jsou těly duše a představa o ní vniká až prožitkem v divákově myslí.“

Snad, s vědomím experimentu, budeme úspěšní.

Kurátor výstavy „Corpora Animae“, Petr Němec, Brno, 31.7. 2025